

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/2457

V-nummer: 200[REDACTED]

Inzake: [REDACTED] eiser,
gemachtigde mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam,

tegen: de **Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie**, verweerder,
gemachtigde mr. M.P. Verveer.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op [REDACTED], bezit de Chinese nationaliteit. Hij verblijft sinds 31 mei 1991 in Nederland. Op 8 november 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) onder een beperking verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Bij besluit van 10 mei 2006 (hierna: het primaire besluit), verzonden op 15 mei 2006, heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit op 7 juni 2006 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 14 december 2006, verzonden op 21 december 2006, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2 Op 16 januari 2007 heeft eiser tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 1 februari 2007 heeft eiser gronden van beroep ingediend. Op 11 juni 2007 heeft eiser de gronden nader aangevuld.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 3 juli 2007. Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was aanwezig mevrouw Nie, tolk Kantonees.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder een beperking verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

1.2 Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperking verband houden met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

1.3 Het beleid met betrekking tot vreemdelingen die buiten hun schuld niet kunnen vertrekken is neergelegd in C2/8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zoals dit hoofdstuk luidde sinds de inwerkingtreding van het Besluit van de Minister voor

Vreemdelingenzaken en Integratie van 15 maart 2005 (Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/11), houdende wijziging van de Vc 2000 (Stcrt. 2005, 63).

2 Verweerder stelt zich onder overname van de overwegingen uit het primaire besluit op het standpunt dat eiser niet voor de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt. Verweerder geeft aan dat in het primaire besluit gemotiveerd is uiteengezet dat niet is gebleken dat eiser buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten. Naar aanleiding van het verzoek van eiser van 24 mei 2006 om bijstand in zijn pogingen om terug te keren naar China, heeft verweerder eiser bij brief van 9 oktober 2006 medegedeeld dat hij geassisteerd zal worden en dat de IND zal bemiddelen bij de diplomatieke vertegenwoordiging van China. In verband hiermee is eiser verzocht om binnen veertien dagen na dagtekening van de brief een afspraak te maken met de vreemdelingenpolitie voor het indienen van een (nieuwe) aanvraag van een laissez passer. Eiser heeft aan dit verzoek geen gehoor gegeven. Gelet hierop stelt verweerder dat nog immer niet is gebleken dat eiser voldoet aan de cumulatieve voorwaarden zoals genoemd in C2/8 onder 3 van de Vc 2000 en dat eiser daarom niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van C2/8 onder 6 van de Vc 2000. Gezien het vorenstaande en de omstandigheid dat eiser geen geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) heeft overgelegd, heeft verweerder zijn standpunt gehandhaafd dat eiser niet in aanmerking komt voor de door hem gevraagde verblijfsvergunning. Verweerder heeft het bezwaar als kennelijk ongegrond aangemerkt en onder toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) afgezien van het horen van eiser.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe - samengevat - aan dat het mvv-vereiste ten onrechte wordt tegengeworpen gelet op de inhoud van WBV 2005/1. De brief waarin de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bemiddeling heeft aangeboden is door de gemachtigde van eiser doorgestuurd naar eiser. Eiser heeft de brief echter niet ontvangen. Eiser twijfelt overigens aan het nut van bemiddeling, want eerdere bemiddeling door verweerder in het kader van het project terugkeer heeft niet geleid tot het daarmee beoogde resultaat. Een latere poging waarbij eiser met ondersteuning van de stichting Andersom en de vreemdelingenpolitie Bergen op Zoom naar de Chinese ambassade is geweest om zijn terugkeer te realiseren, is eveneens niet succesvol gebleken. Gezien voormelde pogingen om terug te keren naar China meent eiser dat verweerder hem niet kan verwijten dat verweerder niet is ingeschakeld voor bemiddeling bij terugkeer. Eiser geeft aan dat hij niet in het bezit is van een reisdocument en dat de Chinese autoriteiten niet bereid zijn gebleken om een dergelijk document af te geven. Volgens eiser is het zeer waarschijnlijk dat hij niet meer is geregistreerd bij de Chinese autoriteiten en hij verwacht dan ook niet dat hem alsnog een laissez passer zal worden verstrekt. Eiser stelt dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Voorts stelt eiser dat verweerder door te verwijzen naar het primaire besluit niet inhoudelijk heeft gereageerd op het aangevoerde in bezwaar en dat het bestreden besluit zodoende onzorgvuldig is voorbereid en een deugdelijke motivering ontbeert. Tot slot betoogt eiser dat verweerder hem ten onrechte niet heeft gehoord in bezwaar.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Blijkens het beleid zoals dat is opgenomen in hoofdstuk C2/8 van de Vc 2000 komt de vreemdeling in aanmerking voor verblijf als cumulatief aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

1. de vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend; en
2. hij heeft zich gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en
3. hij heeft, al dan niet door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie, verzocht om bemiddeling van de IND bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
4. er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat betrokkene buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten. Het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zien op de persoon van betrokkene en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
5. hij verblijft zonder verblijfstitel in Nederland, en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning.

4.2 Blijkens het primaire besluit werpt verweerder eiser niet tegen dat eiser niet zelfstandig heeft geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Aangegeven is dat eiser meerdere pogingen heeft ondernomen om de Chinese autoriteiten te bewegen een laissez passer af te geven. Eiser heeft aangetoond dat hij zich heeft gewend tot de diplomatieke vertegenwoordiging van China teneinde zijn vertrek uit Nederland te realiseren. In dit verband is vermeld dat eiser een brief van de vreemdelingenpolitie heeft overgelegd van 1 juli 2005 waarin wordt vermeld dat hij op 15 juni 2005 bij de Chinese ambassade is gepresenteerd en dat de aanvraag tot afgifte van een laissez passer in behandeling is genomen. Tevens is vermeld dat eiser brieven heeft overgelegd van 1 en 2 september 2005 gericht aan de Chinese ambassade waarin hij heeft verzocht om afgifte van een laissez passer. Daarnaast heeft verweerder in het primaire besluit aangegeven dat eiser heeft aangetoond dat hij zich op 6 juni 2005 heeft gewend tot de IOM ter facilitering van zijn vertrek. Desondanks heeft verweerder de afgifte van de gevraagde verblijfsvergunning geweigerd. Enerzijds omdat eiser geen verklaring heeft overgelegd van de IOM waaruit blijkt dat afgifte van een laissez passer niet mogelijk is vanwege het ontbreken van documenten. Anderzijds omdat eiser zich niet schriftelijk heeft gewend tot de IND met het verzoek om bemiddeling bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waarheen hij kan vertrekken.

4.3 In bezwaar heeft eiser er onder meer over geklaagd dat het mvv-vereiste niet kan worden tegengeworpen omdat niet kan worden verlangd dat iemand die een aanvraag heeft gedaan tot verlening van een verblijfsvergunning verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, terugkeert naar zijn land van herkomst om aldaar een mvv aan te vragen. Daarnaast heeft eiser een brief overgelegd van de IOM van 29 mei 2006 waarin hem is medegedeeld dat zijn aanvraag om te vertrekken via het terugkeerprogramma van de IOM is afgewezen omdat zijn vertrek feitelijk niet kan worden gerealiseerd vanwege de omstandigheid dat eiser geen reisdocument heeft kunnen overleggen.

- 4.4 In het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser kennelijk ongegrond verklaard. In de kern is dit gebaseerd op de omstandigheid dat eiser niet heeft gereageerd op het bemiddelingsaanbod van de IND zoals gedaan in de brief van 9 oktober 2006.
- 4.5 Ter zitting is door verweerder bevestigd dat eiser niet langer wordt tegengeworpen dat eiser geen verklaring van de IOM heeft overgelegd. De rechtbank stelt vast dat eiser derhalve enkel nog wordt tegengeworpen dat niet is voldaan aan voorwaarde 3 van het beleid van verweerder, te weten dat eiser, al dan niet door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie, heeft verzocht om bemiddeling van de IND bij de Chinese autoriteiten. De rechtbank stelt voorts vast dat door verweerder niet is bestreden dat eiser op 15 juni 2005, derhalve ongeveer vijf maanden voor indiening van de onderhavige aanvraag, in persoon bij de Chinese autoriteiten is gepresenteerd, welke presentatie heeft plaatsgevonden door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie. De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op laatstgenoemde presentatie, eiser in redelijkheid niet heeft kunnen tegenwerpen dat niet is verzocht om bemiddeling van de IND, temeer daar in het beleid van verweerder niet is opgenomen wanneer (dat wil zeggen voorafgaand, dan wel na indiening van een aanvraag) een dergelijk bemiddelingsverzoek dient te worden gedaan.
- 4.6 De rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder het bezwaar ten onrechte als kennelijk ongegrond heeft afgedaan en ten onrechte heeft afgezien van het horen van eiser in bezwaar. Verweerder heeft op basis van het enkele uitblijven van een afspraak van eiser met de vreemdelingenpolitie naar aanleiding van de brief van 9 oktober 2006 niet reeds kunnen concluderen dat eiser niet zou voldoen aan het beleid zoals neergelegd in het WBV 2005/11.
- 4.7 De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder in het bestreden besluit niet is ingegaan op de stelling van eiser in bezwaar dat het mvv-vereiste niet kan worden tegengeworpen omdat niet kan worden verlangd dat iemand die een aanvraag heeft gedaan tot verlening van een verblijfsvergunning verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, terugkeert naar zijn land van herkomst om aldaar een mvv aan te vragen. Naar het oordeel van de rechtbank had een – korte – reactie van de zijde van verweerder op deze stelling niet achterwege mogen blijven. De rechtbank gelet hierop van oordeel dat aan het bestreden besluit een motiveringsgebrek kleeft.
- 4.8 Gelet op het voorgaande verklaart de rechtbank het beroep gegrond. Het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Verweerder zal opnieuw moeten beslissen op het bezwaar van eiser.
- 4.9 De rechtbank ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

III Beslissing

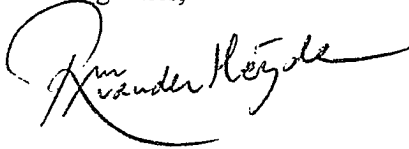
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

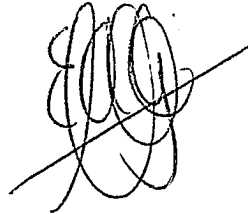
- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder binnen 4 weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing op bezwaar neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;
- 5 gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiser betaalde griffierecht ten bedrage van € 141,- vergoedt.

Aldus gedaan door mr. E.A. Poppe-Gielesen, rechter, en door deze en R.A.M. van der Heijde, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 13 augustus 2007.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:

17 AUG 2007

